

DUCHOVNÍ POVÍDÁNÍ

Úvod:

V dnešním duchovním povídání si budeme povídat o něčem, co zná každý z nás. O nedokonalosti. Asi si ji moc nepřejeme. Možná s ní bojujeme. Určitě bychom chtěli být lepší, úspěšnější, chytřejší, krásnější nebo výkonnější. A je to v podstatě v pořádku. Touha růst a rozvíjet se je nám od přírody vlastní.

Jenže někdy se z naší snahy být lepší stane něco jiného. Břemeno!

Neustálá snaha být dokonalý. Nedělat chyby. Nezklamát. Vypadat lépe než ostatní. Mít vše pod kontrolou.

Dnes si budeme vyprávět o tom, jak zahodit takové břemeno. Nedokonalost je přirozená a možná i krásná.

Povídání:

Když se rozhlédneme kolem sebe, zjistíme zvláštní věc. Svět, ve kterém žijeme, nás nutí k dokonalosti. Pořád nám ji ukazuje: na fotografiích, v reklamách, na sociálních sítích nebo obrazovkách vidíme upravené tváře, dokonalé postavy, bezchybné životní příběhy. Až to může vytvářet dojem, že život by měl být stejně uhlazený, stejně dokonalý.

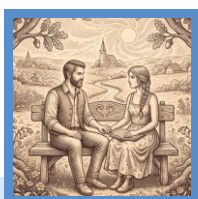
Jenže skutečný život takový není. A musím říct - naštěstí není.

Každý člověk má své silné stránky i svá omezení. Každý někdy udělá chybu, něco pokazí nebo nenaplní očekávání. To ale není selhání. To je obyčejná opravdová lidskost.

Zajímavé je, že i tam, kde hledáme dokonalost, nacházíme ve skutečnosti určitou míru nedokonalosti. Existuje známý pokus s lidským obličejem. Když vezmeme fotografii tváře a vytvoříme z ní dvě dokonale souměrné poloviny, výsledek bývá překvapivý. Místo krásné tváře vznikne obraz, který působí nepřírodně a cize.

Proč? Protože skutečná krása nevzniká z absolutní souměrnosti a dokonalosti. Vzniká z drobných odlišností. Z maličkostí, které dávají charakter, jedinečnost a vlastně život.

A podobné je to i s člověkem samotným.

DUCHOVNÍ POVÍDÁNÍ

Naše zkušenosti, chyby, omyly i zápasy nás formují. Dávají nám hloubku. Učí nás pokoře. A učí nás chápat druhé. Umíme být citlivější. Člověk, který nikdy nepoznal vlastní omezení, jen těžko porozumí někomu, kdo se trápí. Člověk, který nikdy neudělal chybu, se jen obtížně naučí odpouštět. A člověk, který nikdy nezažil pád, často nepochopí hodnotu nového začátku.

Nedokonalost není překážkou života. Je jeho nedílnou součástí.

Příroda kolem nás je toho krásným důkazem. Žádný strom není dokonale rovný. Žádný kámen nemá ideální tvar. Žádná krajina není nakreslena podle pravítka. A přesto právě v této rozmanitosti a přirozenosti nacházíme krásu světa.

A stejně tak je tomu s lidmi. Nemusíme být dokonalí, abychom byli hodnotní. Nemusíme být bezchybní, abychom byli milováni. Nemusíme mít odpověď na všechno, abychom mohli žít dobrý a smysluplný život.

Duchovní tradice nám po staletí připomínají jednoduchou pravdu: člověk není stroj. Je to bytost, která roste, učí se, ale někdy taky klopýtá.

Skutečná síla člověka nespočívá v tom, že nikdy nechybuje. Spočívá v tom, že dokáže své chyby přijmout, poučit se a jít dál. A právě přijetí vlastní lidskosti nám dává větší pokoj než nekonečná snaha být dokonalý.

Když si to uvědomíme, staneme se tou nejkrásnější verzí sama sebe.

Nejsme dokonalí. Jsme skuteční. Jsme člověk.

Závěrem:

Najděte dnes jednu svou nedokonalost. Nebojte se pojmenovat to, v čem nejste dobří a v čem chybujete.

Ale místo kritiky se na to podívejte s laskavostí. Uvědomte si, že možná právě tato vaše vlastnost, nebo zkušenost nebo životní prožitek pomohly vytvořit přesně takového člověka, kterým jste dnes.

Člověka jedinečného. Člověka skutečného. Člověka, který nemusí být dokonalý, aby byl hodnotný.

Krása života totiž spočívá v tom, že je opravdový.

autor: Mgr. Miroslav Lindovský

